

Televisió i fronteres

Cada dia que passa, es fan més visibles les contradiccions, la falta d'arguments, la mala voluntat, que estan en fons de la decisió de Joan Lerma i del govern de tancar els reemissors de TV3 al País Valencià. Segurament, un fet com aquest, si es deixa passar el temps, si passen setmanes i mesos sense que ningú no en parle, acaba apareixent com a natural, i acaba per ser assumit amb resignació. I això deu ser el que Joan Lerma i el govern voldrien: provocar la sensació d'impotència de la societat, i després que aquesta sensació esdevinga passivitat i acceptació dels fets consumats. El tema, però, no és fàcil que siga oblidat tan ràpidament. Perquè no ha estat una anècdota, una arbitrariedad més, una acció més contra la línia de flotació d'una cultura i d'una llengua en perill de naufragi.

Ha estat una cosa molt més greu. Probablement una cosa sense precedents a tot Europa: que un país, una regió (el País Valencià, o Baviera o Flandes o Escòcia o el que siga) haja tingut durant més de tres anys un canal de televisió pública, i que aquest canal siga tancat per ordre governativa, és una cosa que, simplement, a Europa no passa. No passa, i és impensable que passe.

Més impensable encara seria un govern que firma «sense reserves» els acords europeus per la Televisió sense Fronteres, pose fronteres interiors a la televisió. D'una banda, al govern espanyol se li omple la boca parlant d'Europa com a projecte comú, plurinacional, pluricultural, plurilingüe..., i de l'altra fa el que pot per impedir el funcionament normal de llengües i cultures a l'interior de l'estat que controla. Amb una mà, el govern firma acords per

la supressió de les fronteres a la comunicació, afirma la seua fe en la desaparició dels límits, de les fronteres que impedeixen el contacte entre els pobles, i tota la retòrica que acompanya aquesta suposada fe. De l'altra, imposa fronteres i eleva muralles allà on havien desaparegut ja, i on menys haurien d'existir.

És possible que, per al president Lerma, el fet que els valencians no puguen ja rebre la televisió catalana siga un

fet positiu (tan positiu com el fet que sí que puguen rebre cinc televisions espanyoles), però ¿positiu per a qui, i per a què? És possible que, per al govern espanyol, el fet de suprimir del territori valencià un canal de televisió, no tinga cap importància. En aquest cas, uns i altres haurien d'explicar les raons. Haurien d'explicar per què és bo per als valencians *no* rebre TV3, o per què això no té cap importància. I haurien d'explicar de quina manera encaixa això amb els acords europeus, amb una certa idea d'Europa (¿la seua quina és?), amb el principi de la su-

pressió de fronteres a la comunicació. Algú els hauria d'obligar a donar explicacions davant d'Europa.

Algú, a Brussel·les, a Estrasburg, o allà on corresponga, hauria de dir públicament quines són les accions reals del govern espanyol, quin sentit tenen les decisions que ha pres en un camp doblement sensible: en tant que atac directe a la normal expressió d'una llengua que està constitucionalment obligat a *protegir*, i en tant que muralla alçada contra la comunicació. Sense motius. O amb motius molt profunds que caldria traure a la llum. Els eurodiputats nostres podrien començar a demanar comptes. □